USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **O. S.,** zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem, se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**, se sídlem Křižíkova 279/8, Praha 8, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. srpna 2017, č. j. KRPS-260294/ČJ-2017-010022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 1. září 2017, č. j. 44 A 35/2017 – 24,

takto:

I. Řízení **se zastavuje.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Vratislavu Polkovi, advokátu, se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **3 400 Kč**, která je splatná do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný zahájil dne 18. srpna 2017 se žalobcem řízení ve věci správního vyhoštění. Žalovaný vyšel z toho, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob z důvodu trestu vyhoštění uloženého mu trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 24. června 2015, sp. zn. 3 T 35/2015. Žalobce uložený trest nerespektoval, na území České republiky zůstal a požádal zde o mezinárodní ochranu. Jeho žádosti však nebylo vyhověno a řízení bylo pravomocně ukončeno usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 29. června 2017, č. j. 9 Azs 76/2017 - 31, kterým byla kasační stížnost žalobce ve věci mezinárodní ochrany odmítnuta pro nepřijatelnost. V současné době tedy žalobce pobývá na území České republiky bez platného víza a v rozporu s uloženým trestem vyhoštění.

[2] Rozhodnutím označeným v záhlaví žalovaný žalobce zajistil podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Žalovaný konstatoval, že žalobce vědomě, úmyslně a opakovaně porušuje právní předpisy České republiky a nerespektuje vykonatelná rozhodnutí českých státních orgánů. Uložení mírnějších donucovacích opatření a zvláštního opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců žalovaný vyloučil. Posoudil též, zda je správní vyhoštění žalobce realizovatelné, a neshledal žádné překážky vycestování. Jelikož žalovaný neprodleně učiní všechny kroky směřující k realizaci správního vyhoštění, lze očekávat, že k výkonu tohoto rozhodnutí dojde v době zajištění, která byla stanovena na 60 dnů.

[3] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) zamítl v záhlaví označeným rozsudkem. Krajský soud se zabýval pouze námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného a absence přepisu vysvětlení žalobce v tomto rozhodnutí, neboť obecná tvrzení žalobce o porušení jednotlivých ustanovení zákona o pobytu cizinců a správního řádu nepovažoval za samostatné žalobní body. Uznal, že v napadeném rozhodnutí není výslovně uvedeno, že se žalobcem bylo zahájeno řízení o správní vyhoštění, ze správního spisu je však tato okolnost zjevná. Za srozumitelné a přezkoumatelné považoval krajský soud i zdůvodnění žalovaného, proč nepřistoupil k žádné z alternativ k zajištění, které zákon o pobytu cizinců nabízí. Úvahy žalovaného ohledně přiměřenosti zajištění označil krajský soud za obecné, v kontextu správního spisu jsou však přezkoumatelné. Rovněž konstatoval, že žalovaný není povinen přepisovat do rozhodnutí obsah všech listin, které jsou součástí správního spisu, je-li zřejmé, že vzal okolnosti z těchto listin vyplývající v úvahu.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost, kterou se domáhal zrušení tohoto rozsudku i rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Prostřednictvím ustanoveného zástupce stěžovatel doplnil kasační stížnost o následující námitky.

[5] Stěžovatel předně namítl nedostatečně zjištění skutkového stavu a porušení základních zásad správního řízení s tímto souvisejících. Žalovaný nepřihlédl ke specifickým okolnostem případu a nešetřil oprávněné zájmy stěžovatele. Dle názoru stěžovatele nelze akceptovat, že v rozhodnutí žalovaného chybí zákonný důvod zajištění, pouze s argumentem, že tento důvod vyplývá ze správního spisu. Krajský soud se také nevypořádal se všemi námitkami vznesenými stěžovatelem v žalobě. To platí zejména o otázce, zda bylo zajištění stěžovatele opravdu nezbytné. S ohledem na širokou koncepci žalobních námitek má stěžovatel dále za to, že rozsudek krajského soudu není dostatečně odůvodněn. Posouzení žalobních bodů ze strany krajského soudu není srozumitelné a je pouze obecné, zcela pomíjí aktuální situaci stěžovatele. Z judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu přitom soudům vyplývá povinnost svá rozhodnutí řádně odůvodnit.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření pouze upozornil, že v doplnění kasační stížnosti je nesprávně jako žalovaný označen Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra. Ke kasačním námitkám se odmítl vyjádřit, a proto Nejvyšší správní soud nepovažoval za nutné zasílat podání žalovaného stěžovateli k případné replice.

[7] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel byl dne 29. září 2017 propuštěn ze zajištění v souvislosti s výkonem rozhodnutí o správním vyhoštění. Nejprve se tedy Nejvyšší správní soud musel vypořádat s důsledky novelizace zákona o pobytu

cizinců provedené zákonem č. 222/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. S účinností od 15. srpna 2017 totiž ustanovení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců zní: *V případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, soud řízení o žalobě zastaví. O ukončení zajištění cizince policie neprodleně informuje příslušný soud, který žalobu projednává. Věty první a druhá se pro řízení o kasační stížnosti použijí obdobně.* Podle čl. II odst. 1 první části zákona č. 222/2017 Sb. platí, že *řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona*. Nejvyšší správní soud toto ustanovení v rozsudku ze dne 24. srpna 2017, č. j. 2 Azs 229/2017 - 41 vyložil tak, že § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců v nyní účinném znění lze aplikovat pouze v řízeních zahájených po nabytí účinnosti zákona č. 222/2017 Sb. Kasační stížnost stěžovatele byla Nejvyššímu správnímu soudu doručena dne 6. září 2017, z časového hlediska je tedy aplikace nového znění § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců přípustná; krom toho i správní řízení a řízení o žalobě před krajským soudem byla zahájena po nabytí účinnosti zákona č. 222/2017 Sb.

[8] Nejvyšší správní soud o této skutečnosti informoval oba účastníky řízení a vyzval je k zaujetí stanoviska. Žalovaný reagoval sdělením, že dne 29. září 2017 skutečně došlo k ukončení zajištění stěžovatele v Zařízení pro zajištění cizinců Balková a jeho správnímu vyhoštění. S ohledem na to, že stěžovatel doplnil kasační stížnost až v den, kdy bylo jeho zajištění ukončeno, a žalovaný byl o podání kasační stížnosti informován až posléze, nemohl Nejvyšší správní soud o ukončení zajištění stěžovatele informovat neprodleně. Za podání informace o ukončení zajištění stěžovatele však žalovaný považuje zaslání kopie spisového materiálu, z něhož tato skutečnost vyplývá.

[9] Nejvyšší správní soud si však nutně musel položit otázku o ústavní konformitě tohoto ustanovení, neboť jde o nezanedbatelnou překážku v přístupu zajištěného cizince k soudní ochraně. V usnesení ze dne 25. září 2017, č. j. 3 Azs 243/2017 - 24, kdy se zabýval procesní situací zcela shodnou se situací stěžovatele, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že pokud krajský soud o žalobě proti rozhodnutí o zajištění meritorně rozhodl a Nejvyšší správní soud následně rozhodl o zastavení řízení v důsledku ukončení zajištění, nebyl cizinci přístup k soudu odepřen. „*Nárok na soudní řízení v další instanci (navíc bezvýjimečný), pak není Ústavou či Listinou nikde formulován a právem na spravedlivý proces ve věcech správního soudnictví ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny, věty první není pokryt ani nejde o případ podle čl. 2 dodatkového protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod uveřejněných pod č. 209/1992 Sb.*“

[10] V nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od citovaného právního názoru odchýlit. Byla naplněna hypotéza § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců – zajištění stěžovatele bylo před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ukončeno. Rozhodnutí o zajištění stěžovatele věcně přezkoumal krajský soud, byl tedy zároveň naplněn požadavek vyplývající z čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Kasační stížnost je koncipována

jako mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Nejvyššímu správnímu soudu proto nic nebrání rozhodnout v souladu s § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), aplikovaným na základě § 120 s. ř. s., ve spojení s § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců o zastavení řízení o kasační stížnosti.

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

[12] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 8. září 2017, č. j. 6 Azs 291/2017 - 13 ustanoven zástupcem advokát. Odměnu za zastupování v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., věta první za středníkem). Ustanovenému zástupci byla přiznána odměna za jeden úkon právní služby spočívající v sepisu a podání doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „advokátní tarif")], za nějž mu za každý náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 3 400 Kč. Jelikož ustanovený advokát není plátcem daně z přidané hodnoty, je uvedená částka konečnou výší jeho odměny a bude zástupci stěžovatele proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2017

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu